

Arrest

nr. 221 801 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 juni 2018, in functie van een Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 19 december 2018 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 30 januari 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 20/06/2018 werd ingediend door:

(decl.)

Naam:[M.K.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Onbepaald

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [U.K.B.K.C.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Bovenstaand artikel stelt dat de familieleden bedoel[d] in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een Nederlandse verblijfskaart voorgelegd met geldigheidsduur 07.03.2017 - 28.08.2022. Deze verblijfskaart is echter geen geldig identiteits- of nationaliteitsdocument.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en zijn AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, 40ter en 41, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 47 en 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Uit dit artikel blijkt heel duidelijk dat de ouder van een Belgisch minderjarig kind bij de aanvraag gezinshereniging een 'geldig identiteitsdocument' moet voorleggen.

Dit artikel verwijst voor gezinshereniging van ouders van een Belgisch minderjarig kind naar artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis regelt het recht op gezinshereniging van familieleden van een unieburger:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of die zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar; voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Uit artikel 40bis § 3 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat derdelands familieleden van unieburgers voor een aanvraag gezinshereniging moeten voldoen aan de voorwaarden van artikel 41, lid 2 van de vreemdelingenwet.

Ook artikel 52 § 2 van het verblijfsbesluit, dat de uitvoering is van artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst voor een aanvraag gezinshereniging van familieleden van een Belg naar artikel 41, lid 2 van de vreemdelingenwet:

" § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter/ van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van of drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 41, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum."

Dit artikel wordt uitgevoerd in artikel 47 van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel behandelt de situatie waarin een familielid van een unieburger geen geldig paspoort kan voorleggen. Het artikel voorziet in dergelijk geval dat het familielid toegang krijgt tot het grondgebied indien hij één van de andere documenten kan voorleggen: een, al dan niet geldig, nationaal/paspoort of identiteitskaart, een (duurzame) verblijfskaart van een familielid van een unieburger of enig ander bewijs van identiteit van betrokkene.

"Art. 47. § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger

van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1 ° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004,

of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of; indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft; een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt wordt door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.

Uit de verschillende artikelen van de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit blijkt dus heel duidelijk dat het derdelands familielid van een unieburger of Belg toegang kan krijgen tot het grondgebied indien hij 'enig ander bewijs van identiteit' voorlegt bij de aanvraag.

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgisch minderjarig kind op basis van artikel 40ter§2; eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van gezinshereniging, zoals voorzien in artikel 40ter§2, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet aangezien dat artikel vereist dat de ouder van een Belgisch minderjarig kind 'de identiteit bewijst door middel van een geldig identiteitsdocument'.

In casu heeft verzoeker een geldige Nederlandse identiteitskaart voorgelegd. Verzoeker heeft een verblijfsrecht van onbepaalde tijd en zijn identiteitskaart is geldig van 28 augustus 2017 tot en met 28 augustus 2022. Verwerende partij betwist dit niet in de bestreden beslissing.

Verzoeker voldoet dus aan de voorwaarde van het bewijs van zijn identiteit, gelet op het feit dat hij een Nederlandse identiteitskaart voorlegt, waarop letterlijk 'identiteitsbewijs' vermeld staat. Deze identiteitskaart geldt minstens als, 'enige anders bewijs van identiteit', zoals de voorwaarde van artikel 40ter uitgelegd wordt in artikel 41, lid 2 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd deze aanvraag, gezinshereniging geweigerd op basis van een erg korte en onjuiste motivering. [...]

Verwerende partij maakte zich er kort vanaf en gaf geen enkele motivering voor de weigeringsbeslissing. Ze citeert enkel artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, stelt vast dat verzoeker een geldige Nederlandse identiteitskaart voorgelegd heeft en dat hij geen geldig paspoort voorgelegd heeft. Hieruit concludeert verwerende partij dan dat verzoeker niet, in aanmerking komt voor gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft hiervoor geen enkele reden, motiveert niet waarom zijn Nederlandse identiteitskaart, waarvan de geldigheid niet betwist wordt, niet aanvaard wordt als 'geldig identiteitsdocument', zoals vereist in artikel 40ter.

Bovendien is er geen enkele rechtsgrond om te eisen dat verzoeker voor dergelijke aanvraag gezinshereniging een geldig paspoort moet voorleggen. Verwerende partij motiveert ook helemaal niet waarom er in casu een paspoort vereist wordt.

Er is dus ook sprake van een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als

administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt geduid dat aangezien verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond door middel van een geldig identiteitsdocument hij niet voldoet aan een in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde en zijn verblijfsaanvraag derhalve niet kan worden ingewilligd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder nalaat om nader toe te lichten om welke reden de door hem aangebrachte Nederlandse identiteitskaart niet wordt beschouwd als een geldig identiteitsdocument dient te worden gesteld dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (RvS 13 december 2006, nr. 165.918). Verzoeker gaat met zijn kritiek ook voorbij aan het geven dat verweerder heeft geduid dat de Nederlandse verblijfskaart geen geldig identiteitsdocument is en dat hij heeft aangegeven dat wordt verwacht dat een geldig paspoort wordt neergelegd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoeker van onbepaalde nationaliteit is en bijgevolg niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie. Een samenlezing van de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 2°, 40bis, § 3 en 41, § 2 van de Vreemdelingenwet leert dat het in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde familielid dat zelf geen burger van de Unie is en dat een Belg die zijn recht op vrij verkeer niet uitoefende wenst te vervoegen een recht op verblijf kan laten gelden indien het voldoet aan een aantal voorwaarden, waaronder het beschikken over een geldig paspoort. Verzoeker, die zelf uitdrukkelijk verwijst naar artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet kan, gelet op de inhoud van deze bepaling, niet worden gevolgd in zijn stelling dat er geen enkele rechtsgrond bestaat om in zijn situatie te vereisen dat bij het indienen van een aanvraag gezinshereniging een geldig paspoort dient te worden voorgelegd. Verzoekers betoog dat artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 uitvoering geeft aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en inzake een aanvraag tot gezinshereniging met een Belg verwijst naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De toelichting van verzoeker dat artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat de met grenscontrole belaste overheden aan familieleden van een burger van de Unie ook toegang kunnen verlenen tot het grondgebied na voorlegging van andere documenten dan een geldig paspoort is voorts niet dienend. In de bestreden beslissing wordt verzoeker immers niet de toegang tot het grondgebied van het Rijk ontzegd, maar wordt hem het recht op een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd.

Het feit dat op de door verzoeker overgemaakte Nederlandse verblijfstitel het woord "*identiteitsbewijs*" staat vermeld laat voorts geenszins toe te concluderen dat verweerder verkeerdelijk zou hebben vastgesteld dat deze verblijfstitel geen document is zoals bedoeld in de in casu van toepassing zijnde bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 40bis, § 2, 40ter of 41 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 47 of 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.4. Verzoeker zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 20 van het VWEU is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij stelt het volgende:

“Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99).

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstantie of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen: van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van dat artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

Het Kinderrechtencomité stelt verder dat dit een ruim toepassingsgebied heft (General Comment no. 14, art. 19-20): *"The legal duty applies to all decisions and actions that directly or indirectly affect children. Thus, the term "concerning" refers first of all, to measures and decisions directly concerning a child, children as a group or children in general, and secondly, to other measures that have an effect on an individual child, children as a group or children in general, even if they are not the direct targets of the measure. As stated in the Committee's general comment No. 7 (2005), such actions include those aimed at children (e.g. related to health, care or education), as well as actions which include children and other population groups (e.g. related to the environment, housing or transport) (para. 13 (b)). Therefore, "concerning" must be understood in a very broad sense. 20. Indeed, all actions taken by a State affect children in one way or another. This does not mean that every action taken by the State needs to incorporate a full and formal process of assessing and determining the best interests of the child. However, where a decision will have a major impact on a child or children, a greater level of protection and detailed procedures to consider their best interests is appropriate. Thus, in relation to measures that are not directly aimed at the child or children, the term "concerning" would need to be clarified in the light of the circumstances of each case in order to be able to appreciate the impact of the action on the child or children."*

Uit deze General Comment van het VN Kinderrechtencomité blijkt heel duidelijk dat het hoger belang van het kind niet enkel: in rekening genomen moeten worden bij een beslissing over het kind zelf maar ook bij elke beslissing die invloed kan hebben op het kind.

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be

chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

Ook artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind brengen dus een onderzoeksplicht met zich mee. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden [...], maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht; T. Vreemd. 2016, nr. 1).

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, §144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/i 1, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109. Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het

aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T. Vreemd. 2016, nr. 1).

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Recent heeft het EHRM in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

"109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

In het recente rapport van het VN-kinderrechtencomité staan er nog een aantal aanbeveling inzake kinderrechten in een migratiecontext. Hierin benadruk het VN-kinderrechtencomité voornamelijk dat de Belgische staat ervoor moet zorgen dat bij elke beslissing rekening gehouden moet worden met het hoger belang van het kind. Ze stellen het volgende:

"Best interests of the child

17. The Committee is concerned that although the principle of the best interests of the child is integrated in the newly adopted laws, this principle is still not systematically implemented in the decisions regarding children in vulnerable situations and therefore, with reference to its general comment No 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration, recommends that the State party:

(a) Strengthen its efforts to ensure that this principle is consistently interpreted and applied in decisions concerning migrant and refugee children, children in alternative care, in education and health measures;
(b) Develop procedures and criteria to provide guidance to all relevant persons in authority for determining the best interests of the child in every area and for giving it due weight as a primary consideration."

"Children in a situation of migration

44. With reference to joint general comments No. 3 and No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of AH Migrant Workers and Members of Their Families / No. 22 and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on the human rights of children in the context of international migration, the Committee reiterates its previous recommendation (CRC/C/BEL/CO/3-4, para. 77) and urges the State party to:

(a) Put an end to the detention of children in closed centres, and use noncustodial solutions;

- (b) *Ensure that the best interests of the child are a primary consideration, including in matters relating to asylum and family reunification;*
- (c) *Develop and disseminate child-friendly tools to inform asylum-seeking children about their rights and the ways to seek justice."*

Bij het nemen van een beslissing over het verblijfsrecht van de vader van een minderjarig kind en de afweging onder artikel 8 EVRM, moet steeds rekening gehouden worden het hoger belang van het kind. Het weigeren van het verblijfsrecht van de vader van een minderjarig kind is namelijk een beslissing die een grote impact kan hebben op het kind.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

In casu diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgisch minderjarig kind.

Er is duidelijk sprake van een recht op gezinsleven, gelet op het feit dat verzoeker zijn kind erkend heeft (stuk 3), verzoeker samenwoont met zijn kind, ze gedurende vele jaren een nauwe band opgebouwd hebben, verzoeker een hecht gezin vormt met zijn partner en kinderen enz, verzoeker het kindje regelmatig gaat brengen of ophalen bij de crèche (stuk 4) enz.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven of diende dit minstens te zijn.

Verwerende partij moest dus een belangenafweging maken zoals voorzien onder artikel 8 EVRM, maar heeft dit) casu niet gedaan. In de bestreden beslissing wordt zelfs niet gesproken over een gezinsleven, een toetsing aan artikel 8 EVRM of een onderzoek naar het hoger belang van het kind. Dit is dan ook een flagrante schending van artikel EVRM, en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij ook de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker en zijn kind.

In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte.

Verwerende heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker en zijn kind.

De verwerende partij heeft ook niet voldoende rekening gehouden met het gezinsleven van het kind van verzoeker zoals vereist door artikel 74/13 Vw. Dit vormt een schending van artikel 74/13 Vw. en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen

van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginnselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM van verzoekende partij en haar echtgenoot en van het zoontje van verzoekende partij."

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en verder op te merken dat uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen geen meer verregaande motiveringsplicht kan worden afgeleid.

2.2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient allereerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze beslissing aanleiding geeft tot een inmenging in zijn privé- of gezinsleven. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die stukken aanbrengt waaruit blijkt dat hij over een verblijfsrecht in Nederland beschikt, maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met zijn partner en het kind in functie waarvan hij een verblijfsaanvraag indiende. De Raad merkt op dat dit kind nog zeer jong is en zich dus nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen indien hij verkiest een gezinsleven in België op te bouwen. Verweerder heeft verzoekers verblijfsaanvraag immers enkel afgewezen omdat hij in gebreke bleef een welbepaald stuk over te leggen en er verzoeker op attent gemaakt dat indien hij een nieuwe aanvraag wenst in te dienen hij zijn dossier grondig dient na te kijken alvorens deze nieuwe aanvraag in te dienen. Verweerder heeft verzoeker ook meegedeeld waar hij alle nuttige informatie kan terugvinden. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat hij zich in een overmachtssituatie bevindt en het hem volstrekt onmogelijk is om het gevraagde stuk, waarover elke derdelander in regel beschikt, neer te leggen. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder, enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekers verblijfsaanvraag in te willigen of dat er elementen waren die verweerder er hadden dienen toe te brengen om nadere belangenafwegingen door te voeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.3. Waar verzoeker verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing verzoekers verblijfssituatie niet wijzigt en hem ook niet verhindert om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Er blijkt ook niet dat verzoeker enkel in België kan samenleven met zijn gezinsleden. De bestreden beslissing op zich kan bijgevolg niet worden beschouwd als een handeling die een ernstige impact heeft op verzoekers kind(eren) die verweerder zou nopen tot bijkomende onderzoeken of beschouwingen. Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten blijkt niet.

2.2.2.4. Daarnaast moet nog worden gesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Verzoekers betoog omtrent verwijderingsmaatregelen en de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet indien een beslissing tot verwijdering wordt genomen is dan ook niet relevant.

2.2.2.5. De uiteenzetting van verzoeker geeft verder, gelet op de voorgaande vaststellingen en daar niet blijkt dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien, geen aanleiding tot het besluit dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringsplicht miskende.

2.2.2.6. Verzoeker laat in zijn tweede middel ook na om uiteen te zetten waarom hij artikel 42 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel, gelet op het ontbreken van een passende uiteenzetting, onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK